

KINH THIÊN THỈNH VẤN
Đường, Huyền-Trang dịch chữ Phạm ra chữ Hán



Viết Dịch HT. Tâm Châu
Nguồn

<http://www.thuvienhoasen.org>

Chuyển sang ebook 30-6-2009

Người thực hiện : Nam Thiên – namthien@gmail.com

Link Audio Tại Website <http://www.phatphaponline.org>

KINH THIÊN THỈNH-VẤN (1)

Chính tôi được nghe: một thời kia đức Thế-Tôn ở nơi vườn của ông Cấp-Cô-Độc, trong Thệ-Đa-lâm, nước Thất-La-Phạt (Srāvasti).

Khi ấy, có một Thiên-nhân (người cõi Trời) dung-nhan đẹp lạ, vào khoảng ban đêm, thân tới nơi Phật, đảnh lễ chân Phật, rồi đứng lui về một bên. Vị Thiên-nhân ấy uy-quang rực-rỡ rất là rộng lớn, soi sáng khắp cả vườn Thệ-Đa-lâm.

Bấy giờ vị Thiên-nhân kia nói ra bài tụng, có nghĩa vi-diệu, thỉnh-vấn đức Phật:

- Gì là dao gươm sắc?
- Gì là thuốc tham-độc?
- Gì là lửa cháy bùng?
- Gì là tối mù-mịt?

Khi ấy đức Thế-Tôn cũng dùng bài tụng đáp lại vị Thiên-nhân kia:

- Lời thô: dao gươm sắc,
- Tham-dục: thuốc tham-độc;
- Lửa giận-bực cháy bùng,
- Vô-minh tối mù-mịt.

Thiên-nhân lại thỉnh-vấn:

- Người nào là được lợi?
- Người nào là mất lợi?

Gì là giúp-trụ (2) bên?
Gì là dao gậy tốt?

Đức Thế-Tôn đáp:

- Người cho là được lợi,
Người nhận là mất lợi;
“Nhân” là giúp-trụ bên,
“Tuệ” là dao gậy tốt.

Thiên-nhân lại thỉnh-vấn:

- Gì gọi là giặc-cướp?
Gì là của Trí-nhân?
Gì mà trong Nhân-Thiên,
Nói là: hay cướp-bóc?

Đức Thế-Tôn đáp:

- Nghĩ tà là giặc-cướp?
“Giới” là của Trí-nhân;
Trong các cõi Nhân-Thiên,
Phạm giới: hay cướp-bóc.

Thiên-nhân lại thỉnh-vấn:

- Gì là rất yên vui?
Gì là giàu sang lớn?
Gì là thường đoan-nghiêm?
Gì là thường xấu-xí?

Đức Thế-Tôn đáp:

- Ít muốn rất yên vui,
Biết đủ giàu sang lớn;
Giữ giới thường đoan-nghiêm,
Phá giới thường xấu-xí.

Thiên-nhân lại thỉnh-vấn:

- Gì là quyền-thuộc thiện?
Gì là tâm oán ác?
Gì là khổ cực trọng?
Gì là vui thú nhất?

Đức Thế-Tôn đáp:

- “Phúc” là quyền-thuộc thiện,

“Tội” là tâm oán ác;
Địa-ngục khổ cực trọng,
“Vô-sinh” vui thứ nhất.

Thiên-nhân lại thỉnh-vấn:
- Gì “ái” mà không hợp?
Gì hợp mà không “ái”?(3)
Gì là bệnh cực nhiệt?
Ai là Đại-lương-y?

Đức Thế-Tôn đáp:
- Mọi dục-ái không hợp,
Giải-thoát hợp, không “ái”;
“Tham” là bệnh cực nhiệt,
Phật là Đại-lương-y.

Thiên-nhân lại thỉnh-vấn:
- Gì che được thế-gian?
Gì làm mê thế-gian?
Gì làm bỏ bạn thân?
Gì ngăn lối sinh Thiên?

Đức Thế-Tôn đáp:
- “Không trí” che thế-gian,
“Si” làm mê thế-gian;
Sên-tham bỏ bạn thân,
Nhiễm-trước ngăn sinh Thiên.

Thiên-nhân lại thỉnh-vấn:
- Vật gì lửa không cháy,
Gió cũng chẳng xé tan;
Nước không làm mục nát,
Lại phù-trì thế-gian?
Gì cùng vua chống giặc,
Dũng-mãnh kháng-cự nhau;
Không bị Nhân, Phi-Nhân,(4)
Tới nơi xâm-đoạt được?

Đức Thế-Tôn đáp:
- “Phúc”, lửa không cháy được,
Gió cũng chẳng xé tan;

“Phúc”, nước không làm mục,
Thường phù-trì thế-gian.
“Phúc”, cùng vua chống giặc,
Dũng-mãnh kháng-cự nhau;
Không bị Nhân, Phi-nhân,
Tới nơi xâm-đoạt được.

Thiên-nhân lại thỉnh-vấn:
- Con nay còn ngờ-vực,
Thỉnh Phật vì trừ-đoạn;
Đời nay đến đời sau,
Ai tự dối cực độ?

Đức Thế-Tôn đáp:
- Người có nhiều của báu,
Mà không hay tu phúc;
Đời nay đến đời sau,
Họ tự dối cực độ.

Bấy giờ, Thiên-nhân kia nghe Phật Thế-Tôn nói kinh này rồi, vui mừng hớn-hở, khen chưa từng có, đảnh lễ chân Phật và liền ngay trước Phật thốt-nhiên biến mất.

Chú thích:

- (1) Kinh này là cuốn kinh số 592 trong Đại-Tạng kinh.
- (2) áo mũ nhà binh.
- (3) ái là chỉ cho “tham-ái”. Hợp và không hợp đây là chỉ vào đạo “giải-thoát” mà nói.
- (4) Nhân là loài người; Phi-nhân là Thiên, Long, quỷ-thần v.v...

HẾT